

κτωρ Ούγκω τοῖς ἔδιδε μερικὰς πατρικὰς συμβουλὰς, μετὰ τὸ ὁποῖον ὑπῆγγαιναν ὅλοι εἰς αἰθουσαν ὅπου ἦτο τὸ δένδρον τῶν Χριστουγέννων, λάμπον μὲ κηρία ἀναμμένα. μὲ πορτοκάλια κρεμᾶμενα ἀπὸ τοὺς κλάδους καὶ ἄλλα ὀπωρικά, τὰ ὁποῖα διενέμοντο κατὰ κλήρους εἰς τοὺς εὐτυχεῖς παῖδας.

Ὁ Βίκτωρ Ούγκω ὑπερηγάπα τὰ ἐγγόνιά του, τὰ τέκνα τοῦ υἱοῦ του Καρόλου, τὰ ὁποῖα βλέπετε πλησίον του εἰς τὴν κατωτέρω εἰκόνα. Ὁ Γεώργιος εἶναι πρεσβύτερος τῆς Ἰωάννας κατὰ 14 μῆνας, ἥτις εἶναι ὀλίγον τι περισσότερον τῶν 15 ἐτῶν τὴν ἡλικίαν. Εἰς τὰ δύο αὐτὰ ἐγγόνιά του ὁ Βίκτωρ Ούγκω ἔγραψε

Ἡ λίρα λέγει τότε τῆς πεντάρας. —

«Πῆγαινε, ζητιάνα, φύγε ἀπὸ κοντὰ μὲ. Εἰσαι πρό-
στοχος χαλκὸς καὶ δὲν εἶσαι ἀξία νὰ σὲ βλέπῃ ὁ ἥλιος.
Ὑστερον ἀπὸ λιγὰι θὰ κυλίεσαι κατὰμαυρὴ καὶ λε-
ρωμένη εἰς τὰ χρώματα, καὶ κανεῖς δὲν θὰ σκύψῃ νὰ
σὲ σηκώσῃ. Ἐγὼ ἀπ' ἐναντίας εἶμαι πολύτιμος χρυ-
σὸς· διὰ τοῦτο θὰ ἐξέλθω εἰς τὸν κόσμον καὶ θὰ συν-
ταξιδεύσω μὲ πρίγγιπας καὶ ἄλλα ὑψηλὰ πρόσωπα. Θὰ
κάμω ἀνδραγαθήματα καὶ ἐπὶ τέλους θὰ καταστήσω
νὰ τεθῶ ἐπάνω εἰς βασιλικὸν διάδημα.»

Εἰς τὸ νομισματοκοπεῖον ἐκεῖνο ἦτο καὶ ἓνας γη-
ραιὸς γάτος μὲ φαρὰ μαλλιά, ὁ ὁποῖος ἐκάθητο καὶ



Ὁ Βίκτωρ Ούγκω μετὰ τῶν ἐγγόνων του.

πολλοὺς ὠραίους στίχους, ἰδίως εἰς τὴν Ἰωάνναν, εἰς τὴν ὁποίαν ἔγραψεν Ὡδὴν δταν ἔκλεισε τὸ πρῶτόν της ἔτος. Ὁ ἀδελφὸς καὶ ἡ ἀδελφὴ παρευρίσκοντο πάν-
τοτε εἰς τὰς συναναστροφὰς τοῦ πάππου των καὶ τώρα
ἀπὸ πολλὰ ἔτη κατοικοῦν εἰς τὴν οἰκίαν του μετὰ τῆς
μητρὸς των. Αἱ τελευταῖαι λέξεις τοῦ Βίκτορος Ούγκω
ἦσαν αἱ ἐξῆς πρὸς τὴν ἐγγονήν του, «Χαῖρε Ἰωάννα.»

Η ΠΕΝΤΑΡΑ.

(Ἐκ τοῦ γερμανικοῦ.)

Μίαν φορὰν ἐξῆλθαν μαζί ἀπὸ τὸ νομισματοκο-
πεῖον δύο νομίσματα, — μία χαλκὴν πεντάρα καὶ
μία χρυσὴ λίρα, καὶ ὁ ἥλιος, καθὼς τὰ εἶδε καθαρὰ
καὶ ὀλιστερὰ, ἔλαμψεν ἐπάνω εἰς τὰ δύο.

ἤκουε τὴν συνομιλίαν. Ὅταν ἤκουσε τὰ λόγια τῆς λί-
ρας, ἔστριψε μὲ πολλὴν σκέψιν τὰ μουστάκια του καὶ
εἶπε μὲ τὸν νοῦν του —

«Ἄλλαι μὲν βουλαὶ ἀνθρώπων, ἄλλα δὲ Θεὸς κε-
λεύει.»

Καὶ πραγματικῶς ὅπως τὸ ἐναντίον συνέβη ἀπ' ἐ-
κεῖνα, τὰ ὁποῖα προσεῖπεν ἡ λίρα, διότι αὐτὴ, ἅμα
ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ νομισματοκοπεῖον, ὑπῆγε κατ' εὐθείαν
εἰς ἐνὸς πλουσίου φιλαργύρου τὴν τσέπην, αὐτὸς δὲ
χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν τὴν ἐκλείδωσε μέσα εἰς τὸ
χρηματοκιβώτιόν του, ὅπου ἐσχωρίασε καὶ ἐμαύρισε
μαζί μὲ ἄλλας πολλὰς ὁμοίους της. Ἐπὶ τέλους ἐν-
νοήσας ὁ φιλάργυρος, ὅτι ἐμελλε νὰ ἀποθάνῃ, ἐπῆρε
καὶ ἔχωσε τὰ χρήματά του βαθειὰ μέσα εἰς τὴν γῆν,
διὰ νὰ μὴ τὰ κληρονομήσῃ κανεὶς· ἐκεῖ λοιπὸν μένει